

Ἄν καὶ δεσμώτης ἡ ψυχὴ, πρὸ ἱερῶν εἰκόνων
Ἰσως τὴν σάρκα λησμονεῖ καὶ πέτεται πρὸς ὕψη,
Ὅθεν ἐδῶ ἠθέλησεν ὁ πλάστης νὰ τὴν ῥίψῃ
Φόβων κ' ἐλπίδος παίγιον, δούλῃν χαρᾶς καὶ
πόνων,

Ἰσως, εἰς ἔρημον ναὸν, εἰς τῆς νυκτὸς τὰ βάθη,
Πέρχιν πλανᾶται τῆς ζωῆς ὁ νοῦς ἐν κατανύξει,
Κ' ἐνῶ ἡ φύσις σιωπᾷ καὶ ἡρεμοῦν τὰ πάθη,
Ζητεῖ τὴν φοβερὰν ἀχλὺν τοῦ μνήματος ν' ἀ-
νοίξῃ

Τῆς νέας ὁμῶς ἡ ψυχὴ ἱκέτιδος ἀθλίας,
Οὐδ' εἰς τὸν οὐρανὸν πετᾷ οὐδ' τὴν γῆν ἐμμένει,
Ἀλλὰ πλανᾶται μεταξὺ, δεινῶς κυμαινομένη,
Εἰς πόθους ἐκδικήσεως εἰς σπαραγμοὺς καρδίας.
Τὸ ἔαρ τῆς τὸ εἰκοστὸν ἐμάρανεν ἡ λύπη
Καθὼς τὸ πνεῦμα τοῦ λιθοῦ τὸν νάρκισσον μα-
ραίνει,

Ἀλλ' ἔτι σώζονται ἄνθρωποι τῆς καλλονῆς οἱ τύποι
Ἐφθάρη μόνον ἡ χροιά, ἡ χάρις διχρμένει,

Ὅπλων ἀκούεται κλαγγὴ καὶ θόρυβος βημάτων·
Εἰς τὸν ναὸν ἀρματωλὸς εἰσέρχεται αἰφνης γέρων,
Εὐθὺ καὶ ἀταπεινῶτον τὸ μέτωπόν του φέρων
Καὶ ἀνοικτὸν τὸ στήθος του τὸ λάσιον προτά-
των,

Ἐστάθη τῆς ἱκέτιδος ἐγγύς. Εἶναι ἀγρία
Ἡ προτομὴ δεικνύουσα παθῶν ἀνεμοζάλην
Καὶ κρέμαται ἡ κόμη του κατὰλευκος παχέια,
Ἰπὸ τὸν πῖλον μ' ἐλιγμοὺς ἀνοιγομένη πάλιν.

Γόνυτος ἔως ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους καταβαίνει,
Τὴν ῥάχιν δὲ τοῦ μαχητοῦ ἡ ἀκὼκὴ ἐγγίζει.
Ὡς νεανίας εὐτονον τὸ σῶμά του στηρίζει,
Τὸ χρῶμα μόνον τῶν τριχῶν τὸ γῆράς του ἐμ-
φαίνει.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Περιγραφή τῆς κηδείας τοῦ Βασιλέως τῆς Λαχώρας.

Κατὰ τὴν νύκτα τῆς 28 Ἰουνίου 1839 ὁ βασι-
λεὺς τῆς Λαχώρας ἀπέδωκε τὸν τελευταῖον στε-
ναγμόν. Ἀπὸ τῆς 24 εὐρίσκετο εἰς κατὰστασιν ἀ-
γωνίας, τῆς τελευταίας πάλης τῆς ζωῆς κατὰ τοῦ
θανάτου, καὶ ἔκτοτε ἔτι τὸ σερᾶγιον διετέλει εἰς
κίνησιν. Πολλαὶ ἐκ τῶν γυναικῶν του ἐζήτησαν
τὴν τιμὴν νὰ ἀναβῶσιν ἐπὶ τῆς πυρᾶς· ἀλλ' αὕτη
ἡ εὐνοία ἀπεδόθη μόνον εἰς τέσσαρας νομίμους
βασιλίσσας καὶ ἐκ βασιλικοῦ αἵματος. Τινες πι-
στοὶ φύλακες τοῦ σεραγίου ἠθέλησαν ἐπίσης νὰ
πληρώσωσι μὲ τὴν ζωὴν τῶν τῶν εἰς τὸν βασιλέα
ἀπαιτούμενον φόρον τῆς ὑποταγῆς, καὶ ἐπὶ εὐ-
νοῦχοι ἔμειναν προαδελτοὶ τοῦ νὰ συμμεθεξῶσι
τῆς εὐνοίας ταύτης.

Εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν τοῦ παλατιοῦ, εἰς τὸ μέ-

ρος τῆς παρατάξεως, τὴν 28, ἀπὸ τὰς ὡρὰς ὥρας
τῆς πρωῆς, ἐστήθη μεγαλοπρεπὴς πυρὰ ἐξ ἐρυ-
θροξύλου· ἐκεῖ μετηνέχθη τὸ σῶμα τοῦ βασιλέως
ἐν παρατάξει· μετὰ ταῦτα ἤρχοντο αἱ τέσσαρες
βασιλίσσαι, καὶ τέλος οἱ ἑπτὰ εὐνοῦχοι ἠκολούθη-
σαν μέχρι τῆς βάσεως τῆς πυρᾶς. Αἱ τέσσαρες βα-
σίλισσαι ἐτέθησαν ἀνὰ δύο ἐκ τῶν δύο πλευρῶν, ὁ
δὲ βασιλεὺς ἐτέθη ἐπὶ τῶν γονάτων τῶν. Πέριξ τῶν
βασιλισσῶν κατετάχθησαν οἱ εὐνοῦχοι, συνεπλή-
ρωσαν τὴν πυρὰν περικυκλώσαντες τὰ θύματα μέ-
τινας δαυλοὺς ἐξ ἐρυθροξύλου, εἰς τρόπον ὥστε ἡ-
τον ἀδύνατον νὰ διακρίνῃ τις ἐξωθεν, ἐκτὸς τῶν κερκ-
λῶν αἵτινες ὑπερεῖχον.

Ὅθοναι κατάβρεσκει ἐξ ἐλαίου, βουτύρου καὶ ῥη-
τινωδῶν ἀρωμάτων, ἐτέθησαν εἰς μεγάλην ποσό-
τητα εἰς τὸ ἔσωθεν τῆς πυρᾶς καὶ γύρω τῶν θυ-
μάτων. Ἀκολούθως ὁ μεγαλῆτερος υἱὸς τοῦ βα-
σιλέως ὁ πρίγγιψ Κοράκ-Σίγγ, ὅστις διεδέχθη τὸν
πατέρα του, ἐπλησίασε καὶ ἔθεσε τὸ πῦρ εἰς τινὰς
δάδας αἵτινες ὑπῆρχον εἰς τὸν θόλον τῆς πυρᾶς.
Ὁ πρίγγιψ καὶ ὅλοι οἱ αὐλικοὶ συνηθροίσθησαν
πολλὰ πλησίον· ἀναριθμητὰ στρατεύματα ἦσαν
εἰς τὰ πέριξ, καὶ πλήθος ἄπειρον συρρεύσαν παν-
ταχόθεν ἐθεᾶτο τὸ φρικῶδες τοῦτο θέαμα, ἔπει-
φημοῦν τὴν γεναιότητα τῶν ἐκουσίων τούτων θυ-
μάτων. Οὐδὲ μία βασιλίσα, οὐδὲ εἷς τῶν εὐ-
νοῦχων ἐξέβαλε τὴν παραμικρὰν κραυγὴν. Εἶναι ἐ-
πίσης αξιοπαρατήρητον, ὅτι τὸ πῦρ διεδίδετο μὲ
ἀπίστευτον ταχύτητα εἰς τὰς ἐλαιώδεις καὶ ῥη-
τινώδεις ὕλας, διὸ ὑψώθη πάραυτα μεγάλη φλόξ με-
μιγμένη καπνῷ, ἥτις ἀσφυξίαις ταχέως τὰ θύ-
ματα ταῦτα τῆς βαρβαροτέρας προλήψεως.

Ἀφοῦ τὸ σῶμα τοῦ βασιλέως, τὰ τῶν βασι-
λισσῶν καὶ τῶν εὐνοῦχων ἅτινα τὸν συνώδευ-
σαν ἐπὶ τῆς πυρᾶς κατηναλώθησαν ἀπὸ τὰς φλό-
γας, ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ συνάξωσι τὰ κόκκαλα
τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἐνδὸς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν,
καὶ νὰ τὰ ἐγκλείσωσιν εἰς χρυσοῦφάντους σάκ-
κους, ἐντὸς τῶν ὁποίων εἶχον ἄνθη καὶ εὐωδίας.
Ἐν μεγαλοπρεπὲς φορεῖον ἐπικεκαλυμμένον μὲ χρυ-
σὸν καὶ κοσμημένον μὲ πολυτίμους λίθους, ἐδέχθη
τὸν ἐμπεριέχοντα τὰ βασιλικά· ὅστ' αὖ σάκκον. Εἰς
τέσσαρα ἄλλα, σχεδὸν ἐπίσης πλούσια, ἐτέθησαν τὰ
λείψανα τῶν τεσσάρων βασιλισσῶν· τέλος εἰς ἕκτον
φορεῖον ἐπικεκαλυμμένον μὲ ἄργυρον ἀπετέθη ὁ
σάκκος ὁ περιέχων τὰ ὅσ' αὖ τῶν ἑπτὰ δούλων.

Συνοδία ἐσχηματισμένη ἐκ δύο ἰλῶν λογχοφό-
ρων, ἐνδὸς συντάγματος τοῦ πεζικοῦ, δύο κανονο-
στοιχιῶν, τριῶν ἱερέων καὶ τινῶν ὑπηρετῶν ἐκ τοῦ
βασιλικοῦ οἴκου, διετάχθη νὰ ὑπάγῃ ἐν παρατάξει
ἵνα ἀποθέσῃ τὰ λείψανα ταῦτα εἰς τὸν Γάγγην,
ἱερὸν ποτάμιον τῶν Ἰνδῶν, ἐκεῖ ὅπου βρέχεται ἡ
ἀγία πόλις τῆς Ἀρδουάρδης.

Τὴν 2 Ἰουλίου, ἀπὸ τῆς πέμπτης ὥρας τῆς
πρωῆς, ὅλη ἡ αὐλὴ ἦτον παρούσα· ἡ συνοδία ἐ-
κίνησε, καὶ διῆλθε τὴν πόλιν ἐν τῷ μέσῳ γραμ-
μῆς στρατιωτῶν ἐξ ὕλων τῶν ὕπλων, ἐκτεινο-

μένης δύο λεύγας μακράν. Μία ἔλη λογχοφόρων ἥνοιγε τὴν δίοδον μὲ πέντε σημαίας χρυσοῦφάντους, ἐννοεῖται δὲ ὅτι οὐδόλως ἐφείσθησαν ἐκπυρσοκροτήσεων καὶ πυροβολισμῶν καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα.

Τὸ περιέχον τὰ βασιλικά ὅστ' ἄφορετον ἦγε πρῶτον. Ὁ ἀνώτατος ὑπουργός, πεζός, ἠκολούθει ἐκ δεξιῶν κρατῶν μυιάστῃριον ἐκ πτερῶν ταῦνος συνηρμοσμένα εἰς ὀλόχρυσον χειρίδα ἐν ᾗ ἦσαν ἐγκολημένοι ἀδάμαντες, ρουβίνια καὶ σμάραγδοι. Ἐξ ἀριστερῶν, ἐβάδιζεν ὁ μέγας βασιλικὸς θάλαμηπόλος, κρατῶν ἀνεμιστήριον ἐπίσης ἐκ χρυσοῦ, κοσμημένον δὲ ἀπὸ πολυτίμους λίθους. Κατὰ πρῶτον τὰ φορεῖα τῶν βασιλισσῶν, ἔπειτα τὸ τῶν εὐνοῦχων ἠκολούθουν ἅπαντα τὸ βασιλικόν, καὶ τέλος ἤρχετο ὁ εὐνοούμενος ἵππος του.

Ὁ ἵππος οὗτος κατὰ τὸ 1829, ἔχαιρε τόσον μεγάλῃ φήμῃ ὡραιότητος, ὥστε, ὅταν περὶ ταύτης ἐπληροφορήθη, ὁ βασιλεὺς ἀπέστειλε τὸν στρατηγὸν Βεντούραν μὲ δέκα χιλιάδας ἀνθρώπους ἐκ τοῦ στρατοῦ του ἵνα ὑποχρεώσῃ τὸν Πρίγκιπα Γιορ-Μουχαμέτ-Κὰν, τὸν ὑποτελῆ του εἰς τὸν ὅποιον ἀνῆκεν ὁ ἵππος, νὰ τοῦ ἐξαποστείλῃ τὸν βουκέφαλόν του.

Ὁ πρίγκιψ Κορέκ-Σίγγ, ὅστις διεδέχθη τὸν πατέρα του, ἤρχετο ἀκολουθῶν μὲ τὴν αὐλὴν ἐπὶ ἐλεφάντων, καὶ δύο λεύγας μακράν τῆς πόλεως ἐσταμάτησεν ἡ συνοδία. Ἐδῶ, καθεὶς ἀπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια. Τὴν ἐπιούσαν, ἡ συνοδία ἐτέθη ἐκ νέου εἰς δρόμον, καὶ εἰς ἐκάστην πόλιν ἢ χωρίον τὰ ὅποια ἀπῆντων διαβαίνοντες, διένειμεν ἄργυρον, ἐλέφαντας, ἵππους, κτλ. εἰς τοὺς βραχμάνους, εἰς τοὺς φακιέρ καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς. Μετὰ ἐκκαίδεκαήμερον πορείαν ἔφθασε τέλος εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν τῆς Ἀρδουάρδης, καὶ ἐκεῖ ἀπέθεσαν τὰ λείψανα τοῦ βασιλέως, τῶν βασιλισσῶν καὶ τῶν εὐνοῦχων εἰς τινα ναὸν, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. Ὅταν ἰκανὸς ἀριθμὸς Βραχμάνων διὰ τῶν προσευχῶν των, ἥνοιξαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ, πάραυτα οἱ σάκκοι, οἱ περιέχοντες τὰ ὅστ' ἐβρίθθησαν εἰς τὸν πρταμόν.

Τὰ ἐπικεκαλυμμένα μὲ χρυσόν, ἄργυρον, καὶ κοσμημένα μὲ πολυτίμους λίθους φορεῖα, ἐπίσης καὶ ἀρετὴ χρηματικὴ ποσότης, ἐδόθησαν εἰς τοὺς ἱερεῖς τοῦ ναοῦ τούτου, καὶ ἡ συνοδεία ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Λαχόραν, ἀφοῦ πρῶτον διένειμεν ἐλεῖ ἀξίας πλεόν των ὀκτὼ ἑκατομμυρίων φράγκων. Εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ πρίγκιψ Κορέκ-Σίγγ ἐνησχολεῖτο νὰ ἐνταφιάσῃ τὴν βασιλικὴν κόνιν, καὶ ἐκείνην τῶν θυμάτων τοῦ σκληροτέρου φανατισμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν τάφον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔβωσεν ἀξιοσημείωτον μνημεῖον.

ΑΙ ΔΡΥΓΑΔΕΣ.

Ἡ νέα κόρη ἀγανακτήσασα τῷ εἶπεν. « Εἶσαι πενέστατος, Ἰωάν, μὴδὲ βάλε ποτὲ κατὰ νοῦν ὅτι τοιοῦτος γάμος δύναται νὰ γίνῃ. » Καὶ ὁ πτωχὸς νεανίας ἀπεκρίνατο « Τότε, ὑγίαινε, Μαργαρίτα... » καὶ τὴν ἐπαυλιν ἄφητε. Τεθλιμμένος ἐβάδιζε διὰ τῶν ἀγρίων τῶν ὑπωρειῶν θάμνων, ὁ δύστηνος Ἰωάν διότι ἡ καρδία του εἶχε σκληρῶς σπαραχθῇ. Ἡ Μαργαρίτα δι' ἣν ἐξεφώλευε τοὺς νεοσσούς τῶν κισσῶν, ἀναβαίνων τὰ ὕψη τῶν αἰγυριῶν, δι' ἣν συνέλεγε τὰ ὠριμότερα καὶ μελανότερα βράτινα καὶ τὰ καλῆτερα λεπτοκάρυα, ἡ Μαργαρίτα εἶχεν ἀποκρούσει τὸν ἔρωτά του.

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα μόνῃ ἡ ἐλπίς τοῦ ν' ἀγαπηθῇ εἶχε πείσει τὸν Ἰωάν νὰ καταστῇ δοῦλος τοῦ πατρὸς τῆς Μαργαρίτας. Ἐνθαῤῥυνθεὶς δὲ ἐκ τινων ὑποσχέσεων τῆς κόρης, εἶχεν ἀπαρνηθῇ δι' αὐτὴν τὴν πατρικὴν του κατάστασιν· εἶχεν ἐκποιήσῃ τὴν ὀλκάδα, ἣν ἔλαβεν ὡς κληρονομίαν, καὶ λησμονήσῃ τὰς γενεθλίου ἀκτάς ἀντὶ τοῦ ὅρους τὸ ὅποιον ἐκείνη κατόκει.

Ἀλλ' ἡ Μαργαρίτα ἦν κόρη εὐμετάβολος καὶ κούφη. Ἠγάπα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς πανηγύρεις, κρατῶσα νέαν τινα ἀπὸ τὸν μικρὸν δάκτυλον, νὰ δέχεται ὡς δῶρα ἀνθοδέσμας καὶ λεπτοκαρυῶν κλώνας. Ὁ δὲ δυστυχὴς Ἰωάν ἦτο δι' αὐτὴν ἄθυρμά τι, ἀντικείμενον ἀλαζονίας. Καὶ πρὸς καιρὸν μὲν εἶχε δεχθῇ τὸν ἔρωτα αὐτοῦ ὅπως τὰς ἄλλας νεανίδας ζηλοτύπους καταστήσῃ, ἀλλ' ἔπειτα εὐγενεστέρου ἔραστοῦ παρουσιασθέντος, ὁ Ἰωάν εἶχε παραμεληθῇ καὶ τεθῇ κατὰ μέρος ὡς στολισμὸς παρακμάσας καὶ παλαιωθείς.

Ὡ! ἡ Μαργαρίτα ἦτο φιλάρεσκος σχεδὸν ὡς ὑψηλῆς περιωπῆς κυρία.

Περιφρονηθεὶς ὁ Ἰωάν ἔφευγε τὴν ἐπαυλιν σταθερῶς ἀποφασίσας νὰ μὴν ἐπανέλθῃ ποτὲ εἰς αὐτήν. Ἀπαίσιοι λογισμοὶ διήρχοντο τὸ πνεῦμα αὐτοῦ. Διαβαίνων ἐνώπιον σταυροῦ τινος τριόδου, ἐγονυπέτησε καὶ εὐσεβῶς προσευχήθη... Ἀλλ' ἐνῶ ἐτελείονεν, ἀλλόκοτος καὶ ἄπλετος γέλως ἀντήχησε πλησίον αὐτοῦ.

Ὁ Ἰωάν ἐπεστράφη, ἀλλ' ὁ μέλας τῆς νυκτὸς πέπλος νὰ καλύπτῃ τὰ πάντα ἤρχιζε καὶ οὐδὲν παρετήρησε.

Μόνον δὲ τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο ἀνέστειλεν ἐπὶ στιγμὴν τὸν ροῦν τῶν λογισμῶν του· παρετήρησε ποῦ εὕρίσκετο καὶ ἄφησε φρίκης κραυγὴν.

Διότι ἡ προσευχὴ του ἐγένετο ἐνώπιον σταυροῦ ἀναθέματος... τὸ μνημεῖον δὲ τοῦτο ἀνῆκεν εἰς τὸν δαίμονα καὶ ὄχι εἰς τὸν Θεόν· ἐν τῇ ὀδυνηρᾷ προκαταλήψει αὐτοῦ ὁ δυστυχὴς νέος δὲν εἶχε δώσει προσοχὴν εἰς αὐτό.

Ὁ Ἰωάν τρεῖς ἐποίησατο τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ κατεσπευσμένοις βήμασιν ἀπεμακρύνθη. Ἀλλὰ νέα βῆξις γέλωτος ἠκούσθη ἐν τῷ μέρει τὸ ὅποιον εἶχε ἀφήσει. Καὶ ὁ νεανίας ἐφαντάσθη μὲν ἐπὶ στιγμὴν εἰς τὴν ἐπαυλιν νὰ ἐπιστρέψῃ, ἢ τοῦλάχιστον νὰ